

Élet a felhőpalotában

Biztosan sokszor néztétek már a szoba ablakából, hogyan esik az eső, vagy kapott el benneteket egy nyári zápor a játszótéren. Talán ti is szerettek gumicsizmával belelépni a pocsolyába. **De mit tudtok az esőről?**

Az esőcseppek fenn születnek az égen, egy hatalmas felhőpalotában. Annak is a belsejében. Puha fehérség veszi őket körbe. A csecsemő esőcseppek azonban gyorsan fejlődnek. Megszületésük után már egy-két órával vidáman ugrándoznak, hancúroznak. Ha megszomjaznak, finom páralevet isznak, ha megéheznek, ízletes felhőcipót majszolnak. Gyorsan nőnek. És gondtalan életük tele van mókával, meglepetéssel. Ugyanis a felhőkastély, ami lassan úszik a kék égen, nem olyan, mint az emberek által épített házak, várak, kastélyok. A szobák ugyanis nem maradnak ugyanott, hanem folyton vándorolnak, de még a funkciójuk is állandóan változik. Az, ami reggel még a konyha volt, délidőre hálószobává alakul át, estére pedig már fürdőszoba lesz. Ezért az esőcsepp gyerekek élete csupa izgalmas kaland. Amikor egyik helyiségből átfutnak a másikba, még nem tudják, hogy mi vár rájuk a következő szobában. Ennek az az oka, hogy maga a palota is percről percre arrébb mozdul az égen, a szél fújja tovább, az egész épület szüntelenül gomolyog. A legkisebbek ezért a palota közepén cseperednek fel, mert a szélek, ahol a nagyobbak és a felnőttek élnek, sokszor leszakadoznak, amikből eső hull a földre.

Az esőcseppek az idejük nagy részét tornával töltik. Senki nem szól rájuk, hogy ne ugráljanak, ne labdázzanak. Sőt még biztatják is őket, hiszen meg kell erősödniük. Hatalmas csúszdákon csúsznak le, hogy megszokják a sebességet. Magasról ugranak le, hol egyedül, hol összekapaszkodva, hogy ne féljenek az eséstől. Mivel előfordulhat olyan erős szél, hogy örvénybe kerülhetnek, körhintákon forognak rémisztő sebességgel. Ha sokan vannak, és nem jut mindenkinek elég labda, egyszerűen kiszakítanak egy darabot a palota szobáinak a falából, és maguk gyúrnak egy felhőlabdát. Azzal aztán dobálózhatnak, és ha megunták, akkor kergetőznek. Ha elesnek, vagy nekiütődnek a falaknak, akkor nem ütik meg magukat, hiszen puha a fal, a padló, de még a bútorok is.

A bútorok éppen olyan változékonyak, mint a szobák. Előfordul, hogy egy esőcsepp vidáman ül egy széken, kalimpál a lábával, és alatta szék átalakul fürdőkáddá. Vagy asztallá. Minden kiszámíthatatlan.

Csepp is ilyen esőgyermek volt. Tele pajkossággal és elevenséggel. Legjobb barátja **Csöpp** volt, aki egy kicsit dundi volt, mert folyton majszolt valamit. Csipp, a másik barátja, onnan kapta a nevét, hogy amikor leugrottak, akkor sikított méghozzá, valahogy így: *Íjjj*.

Ők hárman mindennap együtt játszottak, és már nagyon várták, hogy milyen is lesz az, amikor a palotából kiléphetnek. Sokszor hallották a nagyobbak, a felnőttek meséit az utazásokról, de mégsem tudták elképzelni, milyen lehet az élet a felhőpalotán kívül.

<http://garayzsuzsanna.hu/>